LiterPills | Marc Duch Barrera | Actualitzat el 21/07/2015 a les 10:00

El pres 9

. L'escamot és va organitzar per rebre l'envestida de la batalla. Ja arribaven tots els soldats els bons i els dolents, a fora del desert ja se sabia que ens atacaven, només quedava aguantar.

Quin matí, no?- diu el soldat de barba espessa
Quin matí, què?- respon el sergent. Massa dies sense descansar com és degut. Menjar, fumar i *aspenteijar* sempre el mateix, per molt que sigue menjar, fumar i *aspenteijar*, acaba cansant, acaba desesperant.

Que quina esperança tenien aquells maleïts? Que arribesen els reforços, que al final de les planures solejades, a l'altra banda del desert, s'aixequés un núvol de pols que portés alegria: soldats nous, joves i frescos, amb ganes de matar.

Però la pols que la llunyania mostrava, l'hora i el dia, eren indicadors que allò que s'apropava no era el correu, no. Ni eren soldats, ni era menjar. Molt probablement era l'única vertadera feina que havien fet en aquella zona deixada, al cor del país sí, però deixada de la mà de l'hemicicle.

El jutge de Pau de torn, estos eren els únics que anaven i venien lliurement, hauria de signar moltes sentències. O, si els dimarts s'aixecaben polsegosos els dimecres s'aixecaben sagnants. Este era l'únic canvi que hi havia als partes meteorològics de la zona. I estos eren fets pels soldats. Tot això a què ve? Et preguntaràs incançable lector. El que aquella caravana portava no era res més que humans comdemnats a mort-.

Tot el dimarts eren dedicats a repassar els expedients i les sentències dels que anaven a morir. El jutge de ciutat enviava les recomanacions: pena de mort per tret, per deshidratació, per treballs forçats, per foguera. Tot depenia de l'imaginatiu que fora el jutge de ciutat. Llavors el jutge de Pau

es dedicava a decidir si ratificava la sentència o si simplement canviava la tècnica. El jutge de Pau, que sabia quines eren les nostres preferències a l'hora de sacrificar, solia deixar que escollíssim. Normalment era per tret enfront de l'escamot.

Aquell dimarts va seguir gairebé igual, només hi va haver una petita diferència. El que normalment solien ser entre deu i quinze presoners, aquell dia va ser un. I a més amb la particularitat que els seus deu companys havien acabat al punt de control anterior.

En baixar del vehicle ja vam veure que en passava alguna. Normalment baixaven soldats amb l'uniforme de batalla. Soldats del nostre bàndol que havien de morir per desertors o soldats de l'altre bàndol que no havien mort on tocava i venien a morir aquí. Aquell no era un soldat, era un pagesot dels vorals del desert que protegíem.

Aquell jove pagés de pell fosca i bigot insipient venia a morir al cor del desert. En aquell moment em vaig sentir encuriosit. No negaré que després de mig any de sempre el mateix les petites sorpreses s'agraïen, i aquella, d'una forma o altra, ho era. Que hauria fet aquell petit dimoni per veure els seus ossos en aquella terra polsegosa? Em permeteu la petita llicència *westerniana*, no?

Fora com fora vam portar el xicot enfront el Jutge de Pau. Tot i tenir curiositat no vam desvirtuar el procés judicial, ja de per sí prou desvirtuat. Així que una vegada sentats tots els presents el jutge va fer la pregunta: Què ha fet jovenet? Sempre tant paternal aquell jutge.

El presoner número nou respongué: he mort la meua xicota i el meu enemic, per estar fent-me el salt a casa meua.

Tota la calidesa, la calor d'aquell desert es va esmunyir de l'habitació, la maldat sempre dibuixada amb calor i foc, era en aquella sala i era pur fred. Aquella expressió no estava turmentada per l'acte, ni estava trencada per l'angoixa. Simplement sabia que moriria i mirava als ulls de la mort de tu a tu. El jutge havia perdut tota paternalitat a l'hora de fer la següent qüestió: ho tornaria a repetir?

La mirada del presoner fou odi pur, *vendetta* gelada. -Clar que ho tornaria a repetir, tantes vegades com fora necessari.

Amb esta segona interacció n'hi va haver prou. El presoner va anar al calabós i nosaltres a esperar que passés el dia. Cada un dels soldats tenia les seues petites feines que solien ocupar-nos mija part de la jornada. Quan estes eren fetes sempre podíem entrenar i no deixar-nos -físicament parlant-.

La feina d'aquell dia passava per anar a fer una ronda fins als límits del territori. Havent viatjat per dos hores cap aquells llindars i en companyia d'un dels meus germans de sang, vam decidir que no hi havia més a vigilar i vam anar tornant per diferent camí. Jo, que tenia una petita sensació de desassossec vaig voler comentar-li al company. Però segons ell tot era la calor.

De tornada al camp començava a fosquejar i em vaig apropar a veure el presoner. Els vigies van comentar sense preguntar quw havia passat el dia en silenci. No havia tocat ni menjar, ni veure, ni fum. Simplement s'havia aixecat, havia estirat per períodes de deu minuts cada dos hores i havia seguit sentat o en posició de relaxació. Havent-lo observat una bona estona i veient que no canviaria em dirigí a pendre el sopar i dormir.

Era fosc quan em vaig llevar i és que les nits de pena eren nits curtes. Després de les ablucions matutines i d'estar presentable ja em trobava enfront l'escamot. Al toc a caminar i agafar el condemnat: este havia passat la nit igual. En obrir la porta de la cel·la estava al mig esperant-nos. Se li ordenà que sortís i així ho va fer. Jo l'havia de guiar i deixar a l'estaca que aguantaria el seu pes mort.

En començar la caminada al costat d'aquell dimoni vaig voler preguntar-li -que esperava d'aquell dia?-, alguna cosa així com si tingués unes últimes paraules o peticions. Normalment no respectàvem esta tradició però aquell cas era substancialment diferent.

En aquell caminar lent i pesat fou on va canviar tot plegat. Com qui és veiès superat per l'avinentesa el pagès va començar a resar unes paraules, com una profecia. Venien a dir alguna cosa així com que en un matí clar veuríem núvols blancs, respiraríem fort i, cosa estranya en aquell territori, el sol ens escalfaria el front. Havent dit això la petita columna es va regirar i vam buscar l'origen d'aquell refiló d'ocell: de mussol o de caderneres, potser de tots dos refilan a l'uníson en companyia d'un gaig. Allò feia sospitar, i tots sabem que la sospita és un bon motor, per no dir el primer motor. Arribant a l'estaca vam sentir l'udol dels llops que deien adéu a la lluna. A causa d'este soroll sé que un calfred va recórrer els cossos dels soldats i el meu. Alguna cosa no anava bé.

Amarrat el presoner, la llunyania clarejava, però no es veia res. Aquell home ja estava desposseït de tot poder però seguia emanant respecte. Ens va mirar a tots un per un i va somriure per sota del bigot, com si hi hagués alguna manera de somriure diferent. Com si conegués el nostre futur. Toc de trompeta i mort, mort, mort.

Al mateix instant vam veure pols, pols que venia pel lloc més estrany de tots, pols que venia pel lloc de l'enemic. Van començar a sonar les campanes. Tocaven a mort però no a la del pagés sinó a la nostra. L'escamot és va organitzar per rebre l'envestida de la batalla. Ja arribaven tots els soldats els bons i els dolents, a fora del desert ja se sabia que ens atacaven, només quedava aguantar. Però en veure el blanc dels ulls dels soldats que venien, tant donava amics o enemics, se'm va creuar l'última idea: perquè no havia tingut un amic imaginari, perquè no havia demanat res al meu àngel de la guarda. Al cap i a la fi perquè no m'havia sentit fill d'un pare desconegut. Aquell dia ¿qui havia mort qui?